

[Himmelstrup.]

Teater, som jo var kommet op paa et Beløb af et Par Millioner Kroner i enkelte Aar og laa nede omkring 1½ Mill. Kr. under nedadgaaende Bevægelse. Man var klar over, at saadan kunde man ikke fortsætte, og saa gik man denne Omvej, idet man forsøgte at fiksere det faste Statstilskud til 300 000 Kr., hvorefter Teatret skulde have den resterende Del af Den kulturelle Fond — i Virkeligheden rene Statsmidler. Men det var altsaa den Omvej, man gik, for i en vanskelig Tid at løse Spørgsmaalet.

Dengang var den højtærede Undervisningsminister ikke saa begejstret en Teaterven, som han senere er blevet. Da var den nuværende radikale Undervisningsminister radikal Partifører, under Paavirkning navnlig af de Husmænd, som ikke syntes saa forfærdelig godt om dette her. Den højtærede Undervisningsminister talte dengang under de Debatter, der da blev ført — jeg husker saamænd ikke, om det var ved Teaterlovens Behandling eller under en af de talrige Teaterdebatter, der har været ført ved Behandlingen af Finansloven —, den højtærede Minister talte dengang om, at man hellere burde løse Forholdet mellem Stat og Teater, det var i Virkeligheden den eneste rationelle Løsning. Senere er der jo sket en stor Ændring med den højtærede Undervisningsminister. Nu kan Teatret i Virkeligheden faa, hvad det vil have: til Bygninger, til Prøvesal, til Skolelokaler. Og sidst, men ikke mindst, har den højtærede Undervisningsminister jo skænket Teatret en meget betydningsfuld Udvidelse af den bestaaende Pensionsordning, en Udvidelse, som til sin Tid, naar der er gaaet nogle Aar, vil koste Staten overmaade mange Penge — den højtærede Undervisningsminister kan være helt sikker paa, at saadan vil det gaa. Jeg har engang ved et politisk Møde, forud for Landstingsvalget, tror jeg det var, sagt, at jeg troede, den højtærede Undervisningsminister vilde leve længere som Teaterminister end som Skoleminister — og det tror jeg ganske sikkert vil blive Tilfældet.

Vi fra vor Side synes, at den højtærede Undervisningsminister passende kunde have ventet med dette lille Lovforslag. Henvendelsen fra Dramatikerne har ligget i Undervisningsministeriet siden Efteraaret 1935, og saa kunde den saamænd godt have faaet Lov til at ligge det halve Aar mere — det havde ingen Skade været til —, saadan at vi kunde have behandlet disse to Spørgsmaal, som hører saa nøje sammen, paa een Gang. Den højtærede Undervis-

ningsminister er jo nemlig nu, det gentager jeg, ganske klar over, at man ikke kan fortsætte som hidtil — det fremgaar baade af, hvad han har sagt i Udvalget, hvad Udvalgets Flertal har skrevet i Betænkningen, og af, hvad den højtærede Undervisningsminister under anden Behandling af Finanslovforslaget i Aar den 21. Januar svarede paa en Forespørgsel af det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj. Den højtærede Undervisningsminister fremhævede selv, ikke een, men flere Gange, at man i Ministeriet var klar over, at det ikke kunde blive ved at gaa paa denne Maade, at der skulde en ny Ordning til, og at man i Undervisningsministeriet overvejede, hvorledes dette skulde ske. Og Ministeren lovede i Virkeligheden, at han ved Finanslovens tredie Behandling, eller i hvert Fald inden denne Rigsdagssamling løb ud, vilde redegøre over for Folketinget for, hvad han i saa Henseende tænkte paa. Dette er imidlertid ikke sket, og saa maa vi jo vente til næste Aar.

Hvad selve Lovforslaget angaar, talte vi jo om det ved første Behandling, og jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa regnskabsmæssige Enkeltheder, som man angaaende Den kulturelle Fonds Økonomi maaske — *maaske* — kan læse ud af det Bilag, der er optrykt i Betænkningen. Jeg føler mig nu ikke saa helt sikker paa, at man kan det, for denne mærkelige Sammenblanding af Regnskabsaar gør i Virkeligheden en klar Forstaaelse af, hvad det er, der sker, overmaade vanskelig. Det er jo denne særlige Form for Bogholderi, som mere normale Mennesker ikke altid forstaar Betydningen af.

Men, som sagt, vi er klar over, at til næste Aar skal der en Nyordning til, og vi har derfor ment, at det vilde være rigtigst at tage det hele under eet og ikke saadan i Smaadraaber, som der her er Tale om. Det er Grunden til, at vi fra vor Side ikke vil stemme for det foreliggende Lovforslag. Vi vil afholde os fra at stemme, naar Sagen kommer til tredie Behandling, og saa vente og se, hvad Ministeren vil forelægge Forslag om til Reorganisation, baade af Teatrets og Den kulturelle Fonds Forhold til næste Aar, naar den sidste Frist er inde for Skabelsen af et andet Grundlag end det øjeblikkelige. Det er nemlig ikke holdbart. Det er for øvrigt en Betragtning, vi fra vor Side gjorde gældende allerede i 1935, idet vi sagde: Det Grundlag, man her skaber, er ikke holdbart. Enhver — selv et Barn — kunde sige sig selv, at man var inde i en Udvikling, der meget hurtigt vilde sprænge den Ordning,